

DE WEEKENDEN

DE WEEKENDEN

FRED BEULEN

Eerder verschenen:

MARTHA	roman 2017 ISBN 9789402165494
KAMPEREN..... en andere ongein!	korte verhalen 2017 ISBN 9789402168839
HET JUDAS DILEMMA	novelle 2019 ISBN 9789402184877

Schrijver: Fred Beulen
Coverfoto: Tanya Prodan, Oekraïne
Redactie: Marianne Beulen-Darmstadt
Leotine Seip- van den Tillaart
ISBN: 9789464181678

© Fred Beulen, Landgraaf

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Ten geleide.....

In dit boek beschrijf ik de laatste maanden in het leven van een man die te horen heeft gekregen dat hij ernstig ziek is en zal gaan sterven. Het verhaal is gelukkig niet autobiografisch, maar wel erg vanuit mijzelf geschreven. Met andere woorden, ik vraag mij tijdens het schrijven ervan voortdurend af, hoe ik gereageerd zou hebben, wat ik gedaan zou hebben, als ik in die situatie zou belanden.

Daarbij hebben gebeurtenissen en personen uit mijn leven mede model gestaan, zonder dat ik hen letterlijk beschrijf. Als de lezer zich dan meent te herkennen en dan ook weer niet, bedenk dat ik niet waarheidsgetrouw heb beschreven wat er is gebeurd, maar ook vaak heb geleund op mijn fantasie en mijn “dichterlijke vrijheid”, om te beschrijven wat er had kunnen gebeuren.

Een speciaal woord van dank ben ik verschuldigd aan mijn goede vriendin Leotine. Zij heeft mij tijdens mijn research voor dit boek, van veel deskundige oncologische informatie voorzien om te voorkomen dat ik baarlijke medische nonsens opschreef.

Tot slot een woord gericht aan mijn vrouw en kinderen. Zoals jullie weten heb ik mijn vader dood gevonden in zijn stoel, waarin hij was gaan zitten om een middagdutje te doen, maar waaruit hij niet meer is opgestaan. Het was goed zo: ik had er vrede mee omdat er tussen hem en mij niets meer op de plank was blijven liggen. Wij hadden het goed gehad samen en alles was al besproken.

Hoewel ik mij realiseer dat dit voor de achterblijvers eigenlijk niet geweldig is omdat je op die manier geen afscheid van elkaar hebt kunnen nemen, elkaar niet nog eens hebt kunnen knuffelen en hebt kunnen zeggen dat je het goed hebt gehad samen, is dit wel wat ik mijzelf ook gun. Als het gebeurt, heb er dan vrede mee, maar laten we samen vooraf wel zorgen dat er geen “unfinished business” op de plank is blijven liggen !

Ik houd van jullie.

FRED

HET VONNIS

Lucas zat in de wachtkamer van de ziekenhuispoli om zich heen te kijken. Eigenlijk was het niet eens een kamer, maar een wat groot uitgevallen nis aan een doorgaande gang in het souterrain van het ziekenhuis. Aan de overkant van waar hij zat, was een loket waar je je bij binnenkomst moest melden en na verificatie van jouw mededeling over wie je was en dat je een afspraak had, werd je naar de nis aan de overkant gedirigeerd. “Gaat u daar maar zitten”, en een handgebaar gaf vervolgens aan waar “daar” dan wel moest zijn.

Lucas was gespannen en keek om zich heen. Wat waren dit voor mensen? Ziek uiteraard, maar wat was hun verhaal? Het verhaal achter de mens had hem altijd al geïnteresseerd en ook nu zou hij het liefst met iedereen een praatje willen gaan maken. Maar ja, daarvoor zat hij hier nu niet en eigenlijk had hij daar ook weer niet de rust voor. Hij was inmiddels een reeks van onderzoeken verder. Scans, bloed, foto's, bronchoscopie enzovoorts. Vandaag kwam de uitslag, vandaag was D-day.

Na zo'n twintig minuten wachttijd, net op het moment waarop Lucas zich begon af te vragen

of ze hem niet vergeten waren, zwaaide de deur van de spreekkamer voorzichtig open en verscheen de specialist in de opening en riep zijn naam. Gedwee stond hij op, wachtte even totdat zijn vrouw Ingrid ook opgestaan was en samen volgden ze de man de kamer in en namen, na eerst de dokter een hand te hebben gegeven, plaats aan het grote bureau dat hen nu scheidde. “Gaat u zitten”, maar hij zat al.

De arts keek hem aan en zei tegen hem: “Mijnheer Berends, ik vrees dat ik geen goed nieuws voor u heb. Het onderzoek heeft aangetoond dat u een ernstige vorm van longkanker heeft en het ziet er niet goed uit. Er zijn uitzaaiingen”.

Een perfect “slecht nieuws”-gesprek dacht Lucas meteen bij zichzelf. Altijd eerst met het slechte nieuws komen en er dan pas verder op in gaan. Gek dat je daar op zo’n moment aan denkt.

Ingrid zat naast hem, zoals steeds. Zij was er altijd bij als hij naar de huisarts of het ziekenhuis moest. Ook nu. Hij greep haar hand en kneep er zachtjes in. Ingrid legde haar andere hand op hun twee handen.

“En nu, dokter?” Het viel hem zelf op dat hij nu ineens dokter zei. Dat deed hij anders nooit. Hij noemde steeds iedereen bij zijn of haar naam,

maar nooit met een titel. Zelf had hij ook een titel, maar hij vond het vreselijk als mensen hem daarmee aanspraken. Zouden de zenuwen wel zijn.

“En nu?”, het echode nog even na in de kamer. De arts keek hem aan en nam duidelijk een aanloopje naar hetgeen nu nog komen zou.

“Ook dat is geen goed nieuws”, zei de specialist. “In het oncologisch overleg hebben wij helaas met z’n allen moeten concluderen dat we niets anders voor u kunnen betekenen, dan u palliatief behandelen. Het zit inmiddels in beide longen en ook op de lever en de bijniere hebben we metastases gezien”. Lucas wist wat dat betekende. Opgegeven dus, niets meer aan te doen. Pappen en nathouden op een manier dat het nog even draaglijk blijft en dan is het uiteindelijk voorbij.

“Hoe lang nog?”

“Dat weten we niet zeker, hangt er vanaf hoe de medicatie het zal doen en hoe u daar op reageert. Maar het zal niet zo lang meer zijn. Als ik al moet schatten, zeg ik hooguit een half jaar, maar langer verwacht ik zeker niet”.

Een half jaar! Lucas hoorde hoe achter hem zijn wereld met donderend geraas in elkaar stortte. Hij legde zijn hoofd op de schouder van Ingrid,

die de arts verbijsterd aankeek. Kanker o.k., ze hadden wel verwacht dat er iets zou zijn. Hij had zichzelf voorbereid op zaken als operaties, chemotherapie, bestralingen, haaruitval, mis-selijkheid en dergelijke, maar dat er meteen ook al niets meer aan te doen was, was geen onderwerp geweest van de gesprekken die zij de laatste tijd in afwachting van vandaag met elkaar hadden gevoerd.

“Het zit op zo’n vervelende plek dat wij niet kunnen opereren zonder meer schade aan te richten dan goed te doen. Bovendien zit het ook nog op andere plekken. U gaat er onherroepelijk aan dood en operatief ingrijpen zou alleen uw laatste restje levensverwachting bekorten. Het voegt niets meer toe.” De arts stond op. “Ik stel voor dat we het gesprek voor vandaag beëindigen, het was al genoeg zo. Laat dit eerst maar eens indalen.”

“Zie ik u nog terug?”, vroeg Lucas. “Dat zou best kunnen, maar andere dokters en verpleegkundigen nemen het nu in beginsel verder over. Alleen als er nog iets op mijn vakgebied is, ziet u mij weer”.

“Maar, dit is toch jouw vakgebied?”, dacht Lucas, maar realiseerde zich tegelijkertijd dat de arts zojuist had gezegd dat hij niets meer voor hem

kon doen. De palliatieve zorg zouden anderen op zich nemen.

Lucas stond ook op, drukte de dokter stevig de hand en keek hem indringend aan. Ingrid stond inmiddels ook, zoals altijd, aan zijn zijde.

“Dag mijnheer Berends”. Langzaam, als geslagen honden, liepen zij naar buiten. Negenenvijftig jaar oud en zojuist zijn doodvonnis ontvangen.

Zwijgend liepen ze naast elkaar door de ziekenhuisgangen, richting parkeergarage. Ingrid had haar arm door de zijne gestoken en trok hem dicht tegen zich aan. Het lukte hen om zonder tranen de auto te bereiken, maar eenmaal in de auto barstte hij los. Dit was allemaal zo onwerkelijk, dat hij er niet mee wist om te gaan.

Bij het naar buiten gaan, uit de spreekkamer de gang op, had de arts hem nog op het hart gedrukt om even aan de balie wat afspraken te laten maken voor het vervolgtraject, maar ze hadden niet naar hem geluisterd en waren vertrokken. Pas in de auto realiseerden ze zich dat ze dat vergeten waren, maar Ingrid had meteen gezegd “Laat maar, ik ga morgen wel even terug om dat in orde te maken”. Lucas was haar daarvoor dankbaar, want het was op dat moment teveel geweest om weer uit te stappen,

het ziekenhuis in te lopen en opnieuw geconfronteerd te worden met de plaats waar zojuist zijn leven door elkaar was geschud, althans wat daarvan nu nog over was.

In de eerste dagen daarna leefde hij in een roes. Was hem dit werkelijk overkomen, ging het echt allemaal over hem? Ongeloof, verbittering en boosheid wisselden elkaar af. Het was om gek van te worden. Hij was in een rollercoaster van gevoelens terecht gekomen.

Uiteraard hadden ze meteen de kinderen en enkele goede vrienden gebeld en die waren natuurlijk ook allemaal gekomen. Hoewel, was dat wel zo “natuurlijk”? Lucas realiseerde zich dat menigeen ook niet zou weten hoe hij zich zou moeten gedragen of wat hij zou moeten zeggen als iemand met zo’n boodschap belt. Maar soms is het al goed als iemand niets zegt, maar er gewoon even voor je is, en dat gold ook voor zijn kinderen en vrienden.

Er werd menige traan geplengd, maar na enkele dagen besloot Lucas dat dit zo ook niet verder kon gaan. Als zijn tijd dan al gelimiteerd zou zijn, wilde hij wel wat maken van datgene dat hem nog gegund was. Bovendien wilde hij weten wat hij zelf zou kunnen doen om wat nu zou komen, zo draaglijk mogelijk te maken.

Hij sprak er veel over met Ingrid, die gelukkig alle begrip had voor de vele vragen waar Lucas mee zat. De eerste gesprekken tussen hen beiden verliepen wat moeizaam, ook al door het onderwerp daarvan. Zij waren altijd heel vertrouwd geweest met elkaar, maar hun relatie was nu in een andere fase, die van de afronding, gekomen. En dat was nieuw en niet zo vertrouwd.

Het werd nu zaak om samen de balans op te maken, af te gaan sluiten en daarna nog te genieten van wat er nog te halen viel.

Ingrid liet hem begaan. Als hij wilde praten, kwam ze met een kop thee bij hem zitten. Zat hij te somberen, liet ze hem met rust met zijn eigen gedachten. Zij voelde feilloos aan wanneer hij daar behoefte aan had en wanneer het tijd werd hem weer even terug te halen uit die diepe krochten van zijn gedachten. Soms barstte hij uit in woede en ook dan liet ze hem begaan. Het was ook zo oneerlijk allemaal.

Ook zij ging door een hel. Steeds opnieuw aan iedereen moeten vertellen hoe het er met Lucas voor stond en dan vervolgens de emotie van de ander te moeten opvangen, ging ook aan haar knagen. De mens probeert van nature om toch weer iets positiefs te blijven zien in een rottige situatie, om het licht aan het eind van de tunnel niet uit het oog te verliezen, maar hier lukte dat

niet meer. Deze tunnel zou nergens meer naar toe lopen en dat was voor iedereen, aan wie zij het verhaal vertelde meteen duidelijk. Dat maakte bij menigeen emotie los en Ingrid wist dat niet steeds op te vangen, omdat zij al genoeg te stellen had met haar eigen emotie.

Daarbij kwam dat zij binnen hun relatie ineens een andere rol had gekregen, waar ze ook nog aan moest wennen. Van maatje, partner en geliefde, was zij ineens ook verzorger geworden. Zij wist maar al te goed dat binnenkort het moment zou komen dat Lucas geheel van haar afhankelijk zou zijn, niet alleen lichamelijk maar ook geestelijk. Op dit moment wist zij niet of zij daar ook al klaar voor was. De tijd zou het leren.

Nadat zij samen informatie hadden ingewonnen over de medische aspecten van zijn nieuwe situatie, kwamen ook al voorzichtig de eerste zaken naar boven die nog geregeld moesten worden. Lucas ervoer dat als zeer confronterend en regelmatig stakte hij en kon niet verder. Maar dan was het steeds weer Ingrid en zijn eigen nuchtere boerenverstand, dat maakte dat hij er zich toch weer toe kon zetten om dingen uit te zoeken en te regelen.

Hij had zich onder andere meteen gestort op de verzekeringen en de pensioenzaken. Hij had geen rust voordat hij wist dat alles goed geregeld was. Waren ze goed genoeg verzekerd, zou Ingrid een nabestaandenpensioen krijgen? En ga zo maar door.

Samen met Ingrid had hij een afspraak gemaakt bij hun verzekeringsadviseur. De verbaasde blik op het gezicht van de man, toen Lucas zijn verhaal had gedaan, zou hij nooit meer vergeten.

“En dus wil ik graag dat je eens goed nakijkt of alles goed geregeld is of dat er nog iets moet gebeuren. Leg ook maar vast een dossier aan voor het geval Ingrid jou te zijner tijd belt om te vertellen dat ik er niet meer ben. Is het draaiboek alvast klaar.”

De man was helemaal uit het lood geslagen en stamelde:

“Jazeker,.....zal ik doen. Tsjonge,.....wat een verhaal.”

Een paar dagen later belde hij, nog steeds timide, met de mededeling dat alles verder goed was en dat hij ook alles alvast in een dossier had vastgelegd.

Uiteraard was hij niet meer gaan werken, maar had hij op zijn werk wel van iedereen afscheid genomen. Van sommigen persoonlijk, van de rest via een rondschrijven per mail. Er naartoe

gaan en de verzamelde collega's toespreken, was voor hem op dat moment niet weggelegd. Te confronterend.

Ingrid had na twee weken ook weer haar baan opgepakt en dat was ook maar goed. Dat bracht voor haar wat rust en gaf Lucas meteen de ruimte om bij tijd en wijle even alleen te zijn, hetgeen hij als prettig ervoer. Niet dat hij haar niet graag bij zich had; hij wilde zoveel mogelijk van de tijd die hem nog resteerde met haar doorbrengen. Maar hun gesprekken kwamen steeds op hetzelfde neer en af en toe had hij daar even geen behoefte aan.

De kinderen hadden vroeger altijd meer contact gehad met Ingrid, maar in deze nieuwe situatie bleek toch hoezeer zij ook naar hem trokken. Iedere dag belde er wel een en in de weekenden kwamen ze steeds logeren, om samen "quality time" door te brengen. De eerste weekenden kwamen de partners mee, maar dat begon nu wat af te nemen.

Lucas begreep dat wel. Dit kon natuurlijk ook zo niet door gaan. Het leven moest toch snel weer wat "normaliseren", en dat was natuurlijk moeilijk met op de achtergrond de wetenschap dat dit leven nog maar van korte duur was. Hij zei dat ook tegen zijn kinderen en drong er op

aan dat zij ook aan zichzelf en hun partners moesten denken.

De jongste was de eerste om hierin mee te gaan en kort daarop volgde ook de oudste. De afspraak was dat ze niet meer ieder weekend zouden komen. In eerste instantie gaf dit Lucas het gevoel alsof hij zijn kinderen daardoor op afstand hield, hetgeen toch écht niet zijn bedoeling was. Hij besprak dat met Ingrid en die besprak dat weer in haar dagelijkse telefoon-gesprekken met de kinderen. Maar ze begrepen het wel.

Toen het leven weer wat rustiger werd, begon Lucas zich af te vragen hoe de rest van zijn aardse tijd er nog uit diende te zien. Daarbij voelde hij niet de drang om nog een bucketlist af te werken. Hij had geen lijst met dingen die hij “altijd nog had willen doen”. Die had hij gedurende zijn leven wel gedaan.

Maar hij voelde wel de aandrang om met enkele mensen, die in de loop van de tijd erg veel voor hem hadden betekend, op zijn eigen manier zijn leven af te sluiten. Maar hoe?

Met Ingrid had hij inmiddels in vele gesprekken herinneringen opgehaald en de balans van hun relatie opgemaakt. Niet dat ze daar al klaar mee waren, maar de conclusie was wel al getrokken,

namelijk dat het goed was. Lucas had haar verzekerd dat hij gelukkig met haar was geweest en zich geen beter leven had kunnen voorstellen.

Hij wilde ook met zijn beste vrienden herinneringen ophalen. Langzaam begon de gedachte post te vatten dat hij misschien wel met die personen, een voor een, wat zou moeten ondernemen om in alle rust samen hun gezamenlijke historie de revue te laten passeren. Dat resulteerde uiteindelijk in het idee om met enkele van die mensen een weekendje weg te gaan, herinneringen op te halen en dan wellicht hun gezamenlijk leventje af te sluiten. Kortom, eigenlijk afscheid te nemen dus.

Hij stelde het voor aan Ingrid, die reageerde op de haar bekende manier: “Als jij dat wil, moet je dat doen”, en daarmee was het voor haar beslist. Dat hij dan wellicht ook met vrouwen een weekendje weg zou gaan, deerde haar niet. In dit stadium zou dat toch geen bedreiging voor hun relatie meer vormen.

Lucas begon na te denken met wie hij dan wel op stap wilde. Enkele namen flitsten meteen al door zijn hoofd. Hij wist alleen nog niet meteen wat hij dan wilde gaan doen, maar dat kwam